

POSTANOWIENIE

5 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 5 września 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa G.Ś.
przeciwko T. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na skutek skargi kasacyjnej T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 12 października 2023 r., I ACa 2314/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 października 2022 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy nakazał pozwanej T. sp. z o.o. z siedzibą w W. usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych powoda G.Ś. w sposób w tym wyroku wskazany. Apelacja pozwanego wniesiona od tego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 12 października 2023 r.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od tego orzeczenia, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Pozwany podniósł we wniosku o przyjęcie skargi, że doszło do nieważności postępowania apelacyjnego z przyczyny wskazanej w art. 379 pkt 2 k.p.c., albowiem w postępowaniu odwoławczym za pełnomocnika powoda adwokata D.R. działała upoważniona przez niego aplikantka adwokacka A.K. W ocenie pozwanego, udzielone jej upoważnienie nie uprawniało do wniesienia odpowiedzi na apelację pozwanego ani do udziału w rozprawie przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu.

Z akt sprawy wynika, że powód udzielił adwokatowi D.R. pisemnego pełnomocnictwa do zastępowania go przed sądami powszechnymi i Sądem Najwyższym w sprawach związanych z naruszeniem dóbr osobistych powoda (k. 8 akt). W oparciu o to pełnomocnictwo adwokat wniósł pozew i reprezentował powoda w sprawie. Pismem z 31 października 2022 r. (k.109 akt) adwokat upoważnił aplikantkę adwokacką A.K. do zastępowania go w sprawie I C 1961/21 dotyczącej G.Ś. przed Sądem Okręgowym w Świdnicy przed, między innymi, wszystkimi sądami oraz do sporządzania i podpisywania pism. Następnie pismem z 20 lutego 2023 r. (k. 152 akt) upoważnił ją do zastępowania go w sprawie z powództwa G.Ś. przeciwko T. sp. z o.o. w przedmiocie ochrony dóbr osobistych i

zapłaty zadośćuczynienia, między innymi, przed wszystkimi sądami we wszystkich instancjach oraz do sporządzania i podpisywania pism. W oparciu o te upoważnienia, A.K. wniosła w imieniu pełnomocnika powoda do Sądu Apelacyjnego zażalenie na postanowienie co do kosztów procesu (k.104-108 akt), odpowiedź na apelację pozwanego (k. 142-148 akt), której odpis został bezpośrednio doręczony pełnomocnikowi pozwanego oraz brała udział w rozprawie przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu w dniu 12 października 2023 r. (k. 162 akt). Obecny na tej rozprawie pełnomocnik pozwanego adw. M.G. nie kwestionował jej uczestnictwa ani udzielonego jej upoważnienia do zastępowania adwokata D.R.

Stosownie do art. 77 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (jedn. tekst Dz. U. z 2024 r., poz.1564), po sześciu miesiącach aplikacji adwokackiej aplikant adwokacki może zastępować adwokata przed sądami, organami ścigania, organami państwowymi, samorządowymi i innymi instytucjami, z wyjątkiem Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu. Aplikant adwokacki może także sporządzać i podpisywać pisma procesowe związane z występowaniem adwokata przed sądami, organami ścigania i organami państwowymi, samorządowymi i innymi instytucjami - z wyraźnego upoważnienia adwokata, z wyłączeniem apelacji, skargi kasacyjnej i skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 5). Pisemne upoważnienia przedłożone przez aplikantkę adwokacką A.K. zawierały zatem należyte umocowanie jej do działania w sprawie, stąd postępowanie apelacyjne nie było obarczone wadą nieważności z przyczyny wskazanej w art. 379 § 2 k.p.c.

Pozwany powołał się także na istotne zagadnienia prawne dotyczące cyt.: „kwestii staranności dziennikarskiej” oraz cyt.: „możliwości stosowania art. 81 ust. 2 pkt 2 prawa autorskiego do strony internetowej”.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz poglądów nauki, istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej

sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art.390 k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 oraz z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Wniosek powoda nie odpowiada tym założeniom, albowiem zawiera kilkudzaniowe pobieżne i lakoniczne wywody bez pogłębionej argumentacji prawnej, bez wskazania zastrzeżeń skarżącego co do koncepcji prawnej rozstrzygnięcia przyjętej przez Sąd Apelacyjny. Nie zawiera także, szerzej omówionego, własnego stanowiska prawnego pozwanego, do którego mógłby odnieść się Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi przy uwzględnieniu, akcentowanej wyżej, jej publicznoprawnej funkcji.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Wobec skutecznego zwrotu odpowiedzi powoda na skargę kasacyjną (zarządzenie z 9 kwietnia 2024 r. k. 200 akt sprawy), nie było podstaw do obciążenia skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powoda.

(A.D.)

[a.ł]